

Предъ двора на старата българска черква стоеха нѣколко деца и тихо разговаряха. Нѣщо важно ги занимаваше. Край тѣхъ минаха две други деца отъ горната махала. Приближиха ги и заслушаха.

Островърхитѣ калпачета на тия малки добруджанчета се доближиха и зашаваха съ връхчетата си.

Зададе се и Гошко, съ впрегнато въ малка двуколка съ бѣчонка магаре, тръгналъ за вода.

— Гошко, Гошко, ела!

Гошко подкара магарето къмъ купа деца.

— Учителътъ дойде!

— Дойде.

Кой го е видѣлъ?

— Митко... и азъ.

Гошко изгледа другаритѣ си.

— Лъжете. Още не сж дошли български учители.

Подвикна на магаренцето си, и то потегли.

— Стой, Марко!

— Гошко, не лъжемъ, ще видишъ.

— Какъвъ е?

— Какъвъ... Такъвъ, младъ, като брата на Васко, само че съ мустачета. Донесълъ си е и багажа. Една чанта и едно куфарче, и ги е оставилъ въ кафенето на бай Мито.

— Вѣрно ли е?

— Вѣрно, дойде.

Децата се спогледаха съ радостни погледи.

— Дошелъ, а?

Отъ близкото кафене излѣзе младъ мжжъ. Мина край децата.

— Добъръ день, деца.

Децата се смутиха. Едно тихо продума:

— Добъръ день... Следъ него и другитѣ боязливо отговориха.

Непознатиятъ изгледа мило децата и сякашъ ги погали съ кроткия си погледъ. После се отправи къмъ общината.